

Arrest

nr. 76 624 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. MOONS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2011 werd ingediend door :

*J., N. (R.R.: (...))
geboren te Lipljan op 27.04.1967*

*J., C.(R.R.: (...))
geboren te Plemetina op 27.02.1966*

*+ meerderjarig kind
J., S. (R.R.: (...))
geboren te Lipljan op 20.08.1990*

*+ minderjarige kinderen
J., M. geboren op 24.08.1994*

J., B. geboren op 24.01.1997

J., S. geboren op 18.05.1998

*Allen: nationaliteit: Servië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat betrokkenen sinds 28.08.2009 in België verblijven; zij zich op korte tijd uitermate goed geïntegreerd zouden hebben in de Belgische samenleving en zij ernstige inspanningen tot integratie zouden hebben geleverd; betrokkenen vlotte contacten met de Belgische bevolking en goede relaties in de lokale gemeenschap zouden hebben, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; Dhr. N. J. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie heeft behaald en dit aan het dossier toevoegt en hij is ingeschreven in de Open School voor volwassenen en hij aldaar reeds een deelcertificaat BE NT2 – breakthrough 1 behaalde, wat wordt gestaafd met inschrijvingsattesten van de Open School en met een deelcertificaat; Dhr. N. J. zeker nog een bijdrage zal kunnen leveren aan ons economisch leven en zijn kinderen hier zeker ook toe in staat zullen zijn; verzoekers op dit ogenblik reeds plichtsbewust een aangepaste opleiding volgen en er alle aanwijzingen in huidig gedrag zouden zijn dat zij het nodige parcours zullen doorlopen om optimaal te kunnen participeren in en bijdragen tot ons economisch leven en dat Dhr. J. N. en Mevr J. C. een grote betrokkenheid bij het onderwijs van hun kinderen zouden vertonen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Elementen van integratie op zich volstaan niet om als grond aanvaard te worden.

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan en zij thans zijn ingeschreven in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers van het KTA2 te Hasselt, wat wordt gestaafd met schoolbewijzen, kopies van de bibliotheekkaarten en een verklaring van de coördinator Mevr. M. M., kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De advocaat van verzoekers haalt aan dat zij onmogelijk terugkunnen naar hun land van herkomst omdat zij aldaar als Rom het slachtoffer zijn van discriminatie en onmenselijke behandeling. Hierbij wordt er verwezen naar rapporten van internationale humanitaire organisaties en van instellingen van de Europese Unie en naar een artikel uit Het Belang van Limburg dd. 25.12.2010 en 26.12.2010. Tevens

voegen betrokkenen foto's aan het dossier toe, waaruit zou moeten blijken dat hun huis verwoest werd. Verzoekers zouden niets of niemand hebben om naar terug te keren en zouden er niet of nauwelijks in slagen om op een menswaardige wijze te overleven. Ook zouden de kinderen door discriminatie geen toegang tot degelijk onderwijs krijgen bij een mogelijke terugkeer. Tot slot hebben verzoekers alhier familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten en met wie zij een nauwe band hebben, met name Z. U. (moeder van N. J.) en Belgische neven en nichten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dd. 26.11.2010 een aanvraag art. 9ter indienden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 22.03.2011 voor Mevr. J. S. en op 07.06.2011 voor Dhr. J. N. en voor Mevr. J. C.. Betrokkenen kunnen bijgevolg het verdere verloop van deze procedure afwachten en worden niet verwacht om het land te verlaten.

Deze elementen kunnen geen grond vormen voor regularisatie in het kader van een art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat verzoekers een voorbeeldig gedrag zouden hebben en zij nog nooit in contact zouden zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen vroegen op 28.08.2009 in België asiel aan. Daar Duitsland verantwoordelijk was voor het behandelen van hun asielaanvraag, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan dit land op 28.10.2009. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 29.10.2009. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 18.12.2009 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hun asielpcedure in België afgesloten werd. Betrokkenen dienden zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het enig middel blijkt dat verzoekers de schending aanvoeren van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekers zijn van oordeel dat de aangevochten beslissing in strijd is met het zorgvuldigheids criterium en onvoldoende/onvolkomen gemotiveerd.

Verzoekers stellen vast dat de beslissing een hele reeks elementen beaamt waaruit hun integratie blijkt en dan toch een negatieve beslissing neemt zonder te motiveren waarom.

De beslissing a quo haalt aan dat verzoekers zich erop beroepen Rom te zijn van wie algemeen geweten is dat zij voorwerp uitmaken van onmenselijke behandeling en discriminatie in hun land van herkomst, dat zij niets of niemand hebben in hun land van herkomst om op terug te vallen, dat hun huis verwoest werd en hun kinderen geen toegang hebben tot behoorlijk onderwijs in hun land van herkomst. Op deze humanitaire argumenten wordt geen antwoord gegeven of stelling ingenomen door de aangevochten beslissing.

Er wordt dus niet gezegd of deze argumenten waar of niet waar zijn en er gebeurt geen toetsing aan de wettelijke en reglementaire (ook circulaires) criteria voor toepassing van Art. 9 bis Vreemdelingenwet.

De beslissing volstaat met te stellen dat een terugkeer gelet op de hangende medische regularisatie niet aan de orde is.

Hetzelfde geldt voor de ingeroepen Belgische nationaliteit van verwanten en meer bepaald van de moeder van N.

Tegelijk gaat men dan ook nog eens zeggen dat elementen mbt art. 9 ter Vreemdelingenwet geen grond kunnen vormen voor regularisatie in het kader van art 9 bis..

Er wordt duidelijk gewezen op de verscheidenheid aan criteria bij beide procedures hetgeen ook impliceert dat de criteria van art. 9 bis niet onderzocht worden en getoetst in het kader van art. 9 ter..

M.a.w. de criteria van art. 9 bis zijn en blijven niet getoetst zoals overigens wettelijk voorgeschreven en dus is de beslissing ook in strijd met de wet."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De verwerende partij heeft de eer op te merken dat de bestreden beslissing de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing werd genomen. Enerzijds verwijst de beslissing op de juridische grondslag, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds geeft ze een feitelijke uiteenzetting van de redenen waarom deze niet voldoende zijn opdat de aanvraag gegrond kan worden verklaard.

De verwerende partij wenst hierbij tevens te benadrukken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

Uit verzoekers aanvraag blijkt dat verzoekers zich op de volgende elementen hebben beroept:

- Goede integratie in België
- De moeder van verzoeker draagt de Belgische nationaliteit
- Belgische neven en nichten die in België wonen
- discriminatie en onmenselijke behandeling

De verwerende partij stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, er wel degelijk op alle door hun ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

" (...) het feit dat betrokkenen sinds 28.08.2009 in België verblijven; zij zich op korte tijd uitermate goed geïntegreerd zouden hebben in de Belgische samenleving en zij ernstige inspanningen tot integratie zouden hebben geleverd; betrokkenen vlotte contacten met de Belgische bevolking en goede relaties in de lokale gemeenschap zouden hebben wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; dhr. N. J. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie heeft behaald en dit aan het dossier toevoegt (...) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Elementen van integratie op zich volstaan niet om als grond aanvaard te worden. Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan en zij thans zijn ingeschreven in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers, (...) kan aanzien niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. (...)

De advocaat van verzoekers haalt aan dat zij onmogelijk terug kunnen naar hun land van herkomst omdat zij aldaar als rom het slachtoffer zijn van discriminatie en onmenselijke behandeling. (...) Ook zouden de kinderen door discriminatie geen toegang tot degelijk onderwijs krijgen bij een mogelijke terugkeer. Tot slot hebben verzoekers alhier familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten en met wie zij een nauwe band hemmen (...). Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen d.d. 26.11.2010 een aanvraag art. 9ter indienden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 22.03.2011 voor Mevr. J. S. en op 087.06.2011 voor Dhr. J. N. en voor Mevr. J. C. Betrokkenen kunnen bijgevolg het verdere verloop van deze procedure afwachten en worden niet verwacht om het land te verlaten.

Deze elementen kunnen geen grond vormen voor regularisatie in het kader van een art. 9bis.

(...)

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. (...)"

Wat betreft het schoollopen van de kinderen, blijkt uit de motieven van de aangevochten beslissing dat ook dit gegeven werd onderzocht en beoordeeld door de verwerende partij, die tot de conclusie is gekomen dat niet is aangetoond dat de kinderen geen scholing kunnen krijgen in hun land van herkomst, en zij noch gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde structuur die niet te vinden is in het land van herkomst. Verzoekers brengen hiertegen niets in, in hun verzoekschrift.

Verzoekers beperken hun kritiek op het feit dat zij hebben aangehaald dat ze als Rom gediscrimineerd worden en dat ze Belgische familieleden hebben en dat hieromtrent in de beslissing niet zou op gereageerd zijn. Aangezien uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoekers een hangende

aanvraag om machtiging tot verblijf hebben bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dienen verzoekers geenszins het grondgebied te verlaten en zullen ze niet gescheiden worden van hun familieleden en houdt de beslissing geenszins een terugkeer in naar het land van herkomst. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat verzoekers het verloop van de procedure 9ter kunnen afwachten. Bovendien stelt de beslissing uitdrukkelijk dat het gegeven dat verzoekers Belgische familieleden hebben en gediscrimineerd worden als Rom, geen grond voor regularisatie vormt in het kader van artikel 9Bis. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, werd er wel degelijk ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen.

Bovendien bestaat er geen verplichting in hoofde van de verwerende partij om "verder" te motiveren en 'het waarom' van elke besluitrekking op te nemen in de beslissing (zie infra).

Verzoekers tonen niet aan dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar verzoekers aanvoeren dat de motivering onvolkomen is en geen toetsing is geschied in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vergt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat werd aanvaard dat er buitengewone omstandigheden bestaan die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers verwijten de bestreden beslissing dat zij aanhaalt dat de verzoekers Rom zijn, van wie algemeen geweten is dat zij voorwerp uitmaken van onmenselijke behandeling en discriminatie in hun land van herkomst, dat zij niets of niemand hebben in hun land van herkomst om op terug te vallen, dat hun huis verwoest werd en hun kinderen geen toegang hebben tot behoorlijk onderwijs in hun land van herkomst maar dat desondanks de bestreden beslissing geen antwoord geeft op deze humanitaire argumenten en niet getoetst werd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing antwoordt:

“De advocaat van verzoekers haalt aan dat zij onmogelijk terugkunnen naar hun land van herkomst omdat zij aldaar als Rom het slachtoffer zijn van discriminatie en onmenselijke behandeling. Hierbij wordt er verwezen naar rapporten van internationale humanitaire organisaties en van instellingen van de Europese Unie en naar een artikel uit Het Belang van Limburg dd. 25.12.2010 en 26.12.2010. Tevens voegen betrokkenen foto's aan het dossier toe, waaruit zou moeten blijken dat hun huis verwoest werd. Verzoekers zouden niets of niemand hebben om naar terug te keren en zouden er niet of nauwelijks in slagen om op een menswaardige wijze te overleven. Ook zouden de kinderen door discriminatie geen toegang tot degelijk onderwijs krijgen bij een mogelijke terugkeer. Tot slot hebben verzoekers alhier familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten en met wie zij een nauwe band hebben, met name Z. U. (moeder van N. J.) en Belgische neven en nichten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dd. 26.11.2010 een aanvraag art. 9ter indienden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 22.03.2011 voor Mevr. J. S. en op 07.06.2011 voor Dhr. J. N. en voor Mevr. J. C.. Betrokkenen kunnen bijgevolg het verdere verloop van deze procedure afwachten en worden niet verwacht om het land te verlaten.

Deze elementen kunnen geen grond vormen voor regularisatie in het kader van een art. 9bis.”

Met dit antwoord geeft de verwerende partij te kennen dat deze elementen onvoldoende zijn om een machtiging tot verblijf te verkrijgen enerzijds en dat anderzijds verzoekers voorlopig gemachtigd werden tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat zij België niet dienen te verlaten. Dit antwoord brengt met zich mee dat de situatie van verzoekers kan herbekeken worden indien hun ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vooralsnog ongegrond zou worden bevonden. Ter zake merkt de Raad op dat het verzoekers vrij staat alsdan een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen omdat het argument van de bestreden beslissing op de aangehaalde discriminatie in het land van herkomst komt te vervallen. Hetzelfde geldt voor het aangehaalde argument dat verzoekers verwanten hebben met de Belgische nationaliteit. Voorts is het niet kennelijk onredelijk te verwijzen naar de voorlopige verblijfstitel die verzoekers hebben in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en komt het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe te beslissen of hij al dan niet een definitief standpunt in te nemen betreffende de elementen die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift. De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zal dienen een definitief standpunt in te nemen indien de procedure van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is afgehandeld.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met

overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan op welke elementen aangehaald in hun aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN